

8 Σεπτεμβρίου, 1994

[ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/σπής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΡΔΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ,

Αιτητές,

v.

ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ'ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 649/93)

Εκπαιδευτικοί Λειτουργοί — Προαγωγές — Καν. 17(2) των περί Εκπαιδευτικών Λειτουργών (Επιθεώρησης και Αξιολόγησης) Κανονισμών του 1976 (Κ.Δ.Π. 223/76) — Σύνταξη ειδικής έκθεσης “τουλάχιστον ανά τριετία” — Ερμηνεία — Ο Κανονισμός δεν τηρήθηκε στην κριθείσα περίπτωση.

5

Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Λόγοι ακυρώσεως — Παράβαση ουσιαστού τύπου — Παράβαση οφειλόμενη σε “πραγματική αδυναμία” τήρησης του τύπου — Προϊποθέσεις συνδρομής της εξαίρεσης — Δεν υπήρχε περιθώριο ισχυρισμού περί “πραγματικής αδυναμίας” στην κριθείσα περίπτωση — Πλάνη περί την τήρηση του τύπου — Η απόφαση ακυρώθηκε.

10

Οι αιτητές προσέβαλαν την προαγωγή των ενδιαφερομένων μερών στη θέση Βοηθού Διευθυντή Σχολείων Μέσης Γενικής Εκπαίδευσης επικαλούμενοι αποκλειστικώς την παράβαση του Κανονισμού 17(2) των περί Εκπαιδευτικών Λειτουργών (Επιθεώρησης και Αξιολόγησης) Κανονισμών του 1976 (Κ.Δ.Π. 223/76) που απαιτούσε τη σύνταξη ειδικής έκθεσης για τους εκπαιδευτικούς “τουλάχιστον ανά τριετία”.

15

Το Ανώτατο Δικαστήριο, ακυρώνοντας την επίδικη απόφαση, αποφάσισε ότι:

20

1. Η μέτρηση των καθ'ων η αίτηση δεν είναι ορθή. Από το 1988-89 μέχρι το 1993 που λήφθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση, μεσολαβούσε

25

5 η περίοδος 1989-90, 1990-91 και 1991-92. Δεν ετοιμάστηκε ειδική έκθεση για αυτές και, επομένως παραβιάστηκε ο Κανονισμός που επιβάλλει τη σύνταξη ειδικής έκθεσης "τουλάχιστον ανά τριετία". Η ειδική έκθεση για το 1992-1993 που βέβαια συντάχθηκε μετά τη λήψη της προσβαλλόμενης απόφασης, δεν πληροί το κενό. Καλύπτει βέβαια και το 1992 αλλά εκείνο που έχει σημασία δεν είναι η καλυπτόμενη περίοδος αλλά η ανά ορισμένο χρονικό διάστημα σύνταξη ειδικής έκθεσης. Για να είχε τηρηθεί ο Κανονισμός θα έπρεπε να είχε συνταχθεί ειδική έκθεση τουλάχιστον τρία χρόνια μετά την ειδική έκθεση του 1988-89, η οποία συντάχθηκε στις 4 Αυγούστου 1989 δηλαδή μέσα στο 1992, το αργότερο.

15 2. Στις υποθέσεις *Αλίκη Αιμιάτου* και *Κύρος Δημοσθένους* έγινε δεκτό ότι οι επιπτώσεις στο κύρος διοικητικών αποφάσεων είναι δυνατό να αναιρεθούν εφόσον η μη τήρηση ουσιώδους τύπου οφείλεται σε "πραγματική αδυναμία". Όμως αποτελεί προϋπόθεση για την εφαρμογή της αρχής των πιο πάνω υποθέσεων η διαπίστωση από τη διοίκηση της μη τήρησης ουσιώδους τύπου και η απόδοσή της μη τήρησης σε πραγματική αδυναμία προσδιορισμένη από την ίδια. Είναι πάνω στη βάση αυτού του υπόβαθρου που το Δικαστήριο ελέγχει τη νομιμότητα του διοικητικού χειρισμού που επιλέγεται κατά παραγνώριση της παράβασης του τύπου.

25 Στην παρούσα υπόθεση η ΕΕΥ πήρε την προσβαλλόμενη απόφαση με την λανθασμένη αντίληψη ότι δεν παραβιάστηκε αλλά τηρήθηκε ο Κανονισμός. Υπάρχει δικαιοδοτικό εμπόδιο στο να ελέγξει το Δικαστήριο την προσβαλλόμενη απόφαση πάνω σε διαφορετική βάση. Αυτό θα συνεπαγόταν όχι μόνο πρωτογενή κρίση του Δικαστηρίου ως προς την ύπαρξη πραγματικής αδυναμίας αλλά, ίσως και το σοβαρότερο, υπόθεση ότι η ΕΕΥ θα προέκρινε τον ίδιο χειρισμό και στην περίπτωση που καθοδηγούμενη ορθά, θα διαπίστωνε την παράβαση του Κανονισμού.

35 3. Η πλάνη της ΕΕΥ και η επακόλουθη λήψη της απόφασης ως εάν να είχε τηρηθεί ο Κανονισμός, συνιστά λόγο ακυρότητας. Η διαζευκτική εισήγηση των καθ' ων η αίτηση δεν έχει το απαιτούμενο πραγματικό υπόβαθρο, το Δικαστήριο δεν μπορεί να προβεί σε πιθανολογήσεις και η προσφυγή πρέπει να επιτύχει.

40 *Η προσφυγή επιτυγχάνει με έξοδα.*

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Αιμιάτου κ.ά. ν. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 4057,

Δημοσθένους v. Δημοκρατίας (1992) 4 Α.Α.Δ. 3160.

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης των καθ' ων η αίτηση, με την οποία προάχθηκαν στη θέση Βοηθού Διευθυντή Σχολείων Μέσης Γενικής Εκπαίδευσης τα ενδιαφερόμενα μέρη αντί οι αιτητές. 5

Π. Μιχαήλ για Α. Παπαχαράλαμπους, για τους Αιτητές.

Γ. Στυλιανίδης, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση. 10

Cur. adv. vult.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Οι αιτητές προσβάλλουν το κύρος της απόφασης της Επιτροπής Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας ημερομηνίας 7 Μαΐου 1993 με την οποία προάχθηκαν στη θέση Βοηθού Διευθυντή Σχολείων Μέσης Γενικής Εκπαίδευσης οι Θ. Αχιλλέως, Ν. Λουκαΐδου και Ελ. Παπαδοπούλου. 15

Προτείνουν ως μόνο λόγο ακύρωσης την παράβαση του Κανονισμού 17(2) των περι Εκπαιδευτικών Λειτουργιών (Επιθεώρησης και Αξιολόγησης) Κανονισμών του 1976, (ΚΔΠ 223/76) που απαιτεί, στην περίπτωση εκπαιδευτικών όπως οι ίδιοι, τη σύνταξη ειδικής έκθεσης "τουλάχιστον ανά τριετία". Η τελευταία πριν την προσβαλλόμενη απόφαση ειδική έκθεσή τους, συντάχθηκε για την περίοδο 1988 - 89. Εισηγούνται ότι ο τύπος που παραβιάστηκε ήταν ουσιαστικής και ότι προκάλεσε την τήρηση μη ενιαίου μέτρου κρίσης και πλάγι η περί τα πράγματα. 25

Οι καθ' ων η αίτηση υποστηρίζουν ότι ο Κανονισμός τηρήθηκε. Είχε συνταχθεί ειδική έκθεση για τους αιτητές για την περίοδο 1992-93 και κατά την εισήγησή τους δεν είχαν παρόλθι μέχρι τότε τρία χρόνια από την περίοδο που κάλυψε η προηγούμενη ειδική έκθεση. Διαζηκτικά, εισηγούνται ότι και εφόςσον παραβιάστηκε ο Κανονισμός η προσβαλλόμενη απόφαση είναι έγκυρη. Επικαλούνται τις υποθέσεις *Αλίκη Λιμνάτου και Άλλες v. Κυπριακής Δημοκρατίας* (1990) 3 Α.Α.Δ. 4057 και *Κύρος Δημοσθένους v. Κυπριακής Δημοκρατίας* (1992) 4 Α.Α.Δ. 3160 και ισχυρίζονται πως και εδώ υπήρχε αντικειμενική αδυναμία τήρησης του απαιτούμενου τύπου. Τα ενδιαφερόμενα μέρη δεν προκάλεσαν την παράβαση και θα ήταν αντίθετη προς τις αρχές της χρηστής διοίκησης η θυματοποίησή τους επειδή η διοίκηση δεν προέβη σε τακτική επι- 30

θεώρηση και αξιολόγηση.

- Η μέτρηση των καθ' ων η αίτηση δεν είναι ορθή. Από το 1988-89 μέχρι το 1993 που λήφθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση, μεσολαβούσε η περίοδος 1989-90, 1990-91 και 1991-92. Δεν ετοιμάστηκε ειδική έκθεση για αυτές και, επομένως παραβιάστηκε ο Κανονισμός που επιβάλλει την σύνταξη ειδικής έκθεσης "τουλάχιστον ανά τριετία". Η ειδική έκθεση για το 1992-1993 που βέβαια συντάχθηκε μετά τη λήψη της προσβαλλόμενης απόφασης, δεν πληροί το κενό. Καλύπτει βέβαια και το 1992 αλλά εκείνο που έχει σημασία δεν είναι η καλυπτόμενη περίοδος αλλά η ανά ορισμένο χρονικό διάστημα σύνταξη ειδικής έκθεσης. Για να είχε τηρηθεί ο Κανονισμός θα έπρεπε να είχε συνταχθεί ειδική έκθεση τουλάχιστον τρία χρόνια μετά την ειδική έκθεση του 1988-89, η οποία συντάχθηκε στις 4 Αυγούστου 1989 δηλαδή μέσα στο 1992, το αργότερο.

- Στις υποθέσεις *Αλίκη Λιμνάτου* και *Κύρος Δημοσθένους* (ανωτέρω) έγινε δεκτό ότι οι επιπτώσεις στο κύρος διοικητικών αποφάσεων είναι δυνατό να αναιρεθούν εφόσον η μη τήρηση ουσιώδους τύπου οφείλεται σε "πραγματική αδυναμία". Όμως αποτελεί προϋπόθεση για την εφαρμογή της αρχής των πιο πάνω υποθέσεων η διαπίστωση από τη διοίκηση της μη τήρησης ουσιώδους τύπου και η απόδοση της μη τήρησης σε πραγματική αδυναμία προσδιορισμένη από την ίδια. Είναι πάνω στη βάση αυτού του υπόβαθρου που το Δικαστήριο ελέγχει τη νομιμότητα του διοικητικού χειρισμού που επιλέγεται κατά παραγνώριση της παράβασης του τύπου.

- Στην παρούσα υπόθεση η Συμβουλευτική Επιτροπή προέβη στην αριθμητική αποτίμηση της αξίας των υποψηφίων που κατά το Νόμο (βλ. άρθρο 35(B)(4) του περί Δημόσιας Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας Νόμου του 1969, Ν. 10/69 όπως τροποποιήθηκε ειδικά από τους Νόμους 65/87 και 157/87) γίνεται με γνώμονα τις βαθμολογίες τους στις ειδικές εκθέσεις, χωρίς να την απασχολήσει το θέμα. Η ΕΕΥ είχε πλήρη γνώση του. Ο αιτητής Δημήτρης Ιωάννου με επιστολή του ημερομηνίας 21 Απριλίου 1993 το ήγειρε ρητά. Η ΕΕΥ επελήφθη της ένστασης, αναφέρθηκε στην άποψη του αιτητή και κατέληξε πως δεν διαπίστωσε "οποιαδήποτε παρατυπία σε σχέση με τις υπηρεσιακές εκθέσεις του κ. Ιωάννου". Πρέπει να συμπεράνομε πως ισχύει το ίδιο και ως προς τον αιτητή Ι. Σκορδή τα όμοια σχετικά στοιχεία για τον οποίο βρισκόνταν ενώπιον της ΕΕΥ. Ακολουθεί ότι η ΕΕΥ πήρε την προσβαλλόμενη απόφαση με την λανθασμένη αντίληψη ότι δεν παραβιάστηκε αλλά τηρήθηκε ο Κανονισμός. Έχω την άποψη ότι υπάρχει δικαιοδοτικό εμπόδιο στο να ελέγξει το Δικαστήριο την προσβαλλόμενη απόφαση πάνω σε διαφορετική βάση. Αυτό θα συνεπα-

γόταν όχι μόνο πρωτογενή κρίση του Δικαστηρίου ως προς την ύπαρξη πραγματικής αδυναμίας αλλά, ίσως και το σοβαρότερο, υπόθεση ότι η ΕΕΥ θα προέκρινε τον ίδιο χειρισμό και στην περίπτωση που καθοδηγούμενη ορθά, θα διαπίστωνε την παράβαση του Κανονισμού.

5

Η πλάνη της ΕΕΥ και η επακόλουθη λήψη της απόφασης ως εάν να είχε τηρηθεί ο Κανονισμός, συνιστά λόγο ακυρότητας. Η διαίτητική εισήγηση των καθ' ων η αίτηση δεν έχει το απαιτούμενο πραγματικό υπόβαθρο, το Δικαστήριο δεν μπορεί να προβεί σε πιθανολογήσεις και η προσφυγή πρέπει να επιτύχει.

10

Η προσβαλλόμενη απόφαση ακυρώνεται με έξοδα υπέρ των αιτητών.

Η προσφυγή επιτυγχάνει με έξοδα υπέρ των αιτητών.